

رابطه بین احساسات مثبت با انعطاف پذیری و سلامت روان با نقش میانجیگری

خودکارآمدی در دانشجویان مقطع دکتری دانشگاه تبریز

پریسا زبانی

دانشجوی کارشناسی ارشد روانشناسی بالینی، دانشگاه آزاد اسلامی، مرند، ایران.

چکیده

هدف اصلی این تحقیق بررسی رابطه بین احساسات مثبت با انعطاف پذیری و سلامت روان با نقش میانجیگری خودکارآمدی در دانشجویان مقطع دکتری دانشگاه تبریز بود. این تحقیق از لحاظ هدف از نوع کاربردی بوده و از لحاظ ماهیت از نوع مطالعات توصیفی می باشد. جامعه آماری شامل تمامی دانشجویان دانشگاه مقطع دکتری تبریز می باشد. در این تحقیق ۵۰ نفر از این دانشجویان این شرکت ها به عنوان نمونه آماری با استفاده از روش نمونه گیری در دسترس انتخاب شدند. ابزار مورد استفاده در تحقیق پرسشنامه استاندارد احساسات مثبت فردریکسون و همکاران (۲۰۰۳)، پرسشنامه استاندارد انعطاف پذیری (اسمیت و همکاران، ۲۰۰۸)، پرسشنامه محقق ساخته برای خودکارآمدی و سلامت روان می باشد. پایایی پرسشنامه بر اساس آلفای کرونباخ برای کل پرسشنامه مقدار ۰,۸۶۱ به دست آمد که بیانگر پایایی پرسشنامه مورد استفاده در این تحقیق است. به منظور تجزیه و تحلیل داده ها از روش معادلات ساختاری با نرم افزار PLS- SMART بهره گرفته شد. نتایج حاصل از تجزیه و تحلیل داده های مربوط به فرضیه های تحقیق نشان از تایید فرضیه های تحقیق دارد. همانطور که یافته های تحقیق بر اساس مدل های استخراجی نشان می دهد، هر چند تاثیر احساسات مثبت بر انعطاف پذیری روانشناختی و سلامت روان دانشجویان مورد تایید قرار گرفته است، اما نتایج به خوبی بیانگر آن است که تاثیر احساسات مثبت بر انعطاف پذیری روانشناختی و سلامت روان دانشجویان با در نظر گرفتن نقش میانجیگری خودکارآمدی، افزایش یافته است.

کلمات کلیدی: احساسات مثبت، انعطاف پذیری، سلامت روان، خودکارآمدی، دانشجویان مقطع دکتری دانشگاه

تبریز